

ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ

(ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.)

ਭੋਲਾ ਨਾਥ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜੁਲੰਡੂਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, —

ਜਵਾਬਦੇਹ 1958 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 341

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (V ਆਫ 1 898) - ਧਾਰਾ 491 - ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ - ਨਾਬਾਲਗ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਦੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - "ਕੈਦ" - ਦਾ ਆਯਾਤ - ਇੱਕ ਬਚਾਅ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਘੱਟ ਜਾਂ ਲੜਕੀਆਂ ਦਾ ਆਯਾਤ - ਭਾਵੇਂ ਸਰੀਰਕ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇ ਸੰਜਮ - ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ - ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਹੈ - ਨਾਬਾਲਗ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ - ਕੀ ਸੰਪੂਰਨ - ਨਾਬਾਲਗ ਦੀ ਭਲਾਈ - ਕੀ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿੱਟ ਆਫ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਬਾਰੇ ਇੰਨਾ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਭਲਾਈ ਵਜੋਂ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ। ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦਾ ਅਕਸਰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ-ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਿਤਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪਤੀ-ਆਪਣੇ ਵਾਰਡ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਲਈ। 'ਕੈਦ' ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੈਦੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਉਲਟ ਇੱਕ ਸੰਜਮ ਨੂੰ ਦਰਾਮਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਚ.ਬੀ.ਏ.ਐਸ.ਸੀ.ਓ.ਆਰ.ਪੀ.ਯੂ.ਐਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਵਜੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਲਈ, ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਣਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਲਈ; ਆਪਣੇ ਰੱਖਿਅਕ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, "ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਿਰਾਸਤ ਤੋਂ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਰਿੱਟ ਨੂੰ ਕੈਦ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਇੱਕ ਇੱਛਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣਾ; ਅਤੇ ਨਾਬਾਲਗ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਇੰਨਾ ਅਕਸਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰੀਰਕ ਸੰਜਮ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੱਚੇ ਦੀ ਗੁਪਤਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਬੱਚਾ ਹੈ, ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪਨਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਵਾਪਸੀ,— ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿਟ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ਾ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅਸਲ ਸਰੀਰਕ ਸੰਜਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਚ.ਬੀ.ਏ.ਐਸ.ਸੀ.ਓ.ਆਰ.ਪੀ.ਯੂ.ਐਸ ਦੀ ਲਿਖਤ ਦਾ ਘੇਰਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾਬਾਲਗ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਨਾਬਾਲਗ ਆਪਣੇ ਝੁਕਾਅ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਅ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਿਰਾਸਤ ਤੋਂ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਕੈਦ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਬਾਲਗ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਸੈਂਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਬਾਲਗ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ, ਨਾਬਾਲਗ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਨਾਬਾਲਗ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਨਾਬਾਲਗ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਸਹੀ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਰਿੱਟ ਹੈ ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਜੋ "ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ" ਰਿੱਟ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਨਾਬਾਲਗ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਖਤਿਆਰ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਨਾਬਾਲਗ ਦੀ ਭਲਾਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਸਰਵਉੱਚ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ. ਅਦਾਲਤਾਂ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨਗੀਆਂ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੀਆਂ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦੇ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਅਯੋਗਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਨੈਤਿਕ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਦਾਅਵਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਉਹਨਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਟਰੱਸਟ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਦਬਦਬਾ ਜ਼ਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰਵੋਤਮ ਹਿੱਤ ਲਈ ਸੈਕੰਡਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 491 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਂਗਤੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨਿਰਮਲਾ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਵੀ.ਕੇ. ਰਾਨਾਡੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਚੇਤਨ ਦਾਸ, ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ

ਨਿਰਣਾ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ. -ਇਹ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 491 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੰਗਤੀ ਉਰਫ ਵੀਨਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨਿਰਮਲਾ ਉਰਫ ਵਿਨੋਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਨਾਬਾਲਗ ਧੀਆਂ, ਜੋ ਹੁਣ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਲੰਦੂਰ ਸਥਿਤ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨਾਬਾਲਗ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਤੂਬਰ 1956 ਵਿਚ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ, ਦੇਵਕੀ ਰਾਣੀ, ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਾ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਥਿਤ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਿਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ ਗਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਆਦਰਸ਼ ਨਗਰ, ਜਲੰਧਰ 'ਚ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਘਰੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਈ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਕਥਿਤ ਅਗਵਾਕਾਰ ਵਜੋਂ ਧਾਰਾ 363/366, 368/376/109, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। 3 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਘਰੋਂ ਲੜਕੀਆਂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਲੰਧਰ ਦੇ - ਵੀ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਥੇ ਹਨ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੜਕੀਆਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਲਿਸ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਵੱਲੋਂ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਜੁਲਾਈ 1957 ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 309 ਤਹਿਤ ਝੂਠਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸ. ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੇ 4 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤੇ। 1957, ਕਿ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 309 ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 1957 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4, ਸ਼੍ਰੀ ਈਸਾ ਦਾਸ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਅਦ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ

ਵਚਨਬੱਧ ਸਨ। ਸਹਾਇਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4 ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ 28 ਅਪ੍ਰੈਲ 1958 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ 3 ਨਵੰਬਰ 1956 ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਮੰਗਤੀ ਉਰਫ ਵੀਨਾ। ਵੱਡੀ ਧੀ ਨੇ 23 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਜਲੰਧਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਮੰਦਭਾਗਾ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਹਿਬਸਿਆਰਪੀਐਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਦੋ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 491 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਜੋ ਕਿ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਹੈ, ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ, ਜਲੰਧਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਬਰਾਮਦ ਹੋਏ ਸਨ ਇਸ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਕੇਂਦਰੀ ਸਮਾਜ ਭਲਾਈ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਕੇਂਦਰ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਭੈੜੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਜਾਂ ਅਣਚਾਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪੈ ਜਾਣ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਂਗਤੀ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲਾ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਰੀਰਕ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ 'ਤੇ ਸੰਜਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੈਤਿਕ ਚਰਿੱਤਰ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਪਰੈਸ਼ਨ ਆਫ ਇਮੋਰਲ ਟਰੈਫਿਕ ਐਕਟ, 1956 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਦਲੀਲ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 491 ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਬੁਠ ਬੋਲਣ ਲਈ, ਕੁੱਲ ਪਾਤਰ ਦੀ ਅਸਲ ਸਰੀਰਕ ਕੈਦ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਫਿਲਿਪ ਐਸ. ਵੇਲਜ਼ ਬਨਾਮ ਵਿਲੀਅਮ ਸੀ. ਵਿਟਨੀ (1), ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਲਈ ਕੇਸ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨੈਤਿਕ ਸੰਜਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਅਸਲ ਕੈਦ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਜਨਰਲ ਕੋਰਟ ਮਾਰਸ਼ਲ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਟੀ ਆਫ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖੇ। ਇਹ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਕੈਦ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਮਰੀਕੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਠਣ ਵਾਲਾ ਨੁਕਤਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਹਜ਼ੂਰ ਆਰਾ ਬੇਗਮ ਬਨਾਮ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵਿੱਚ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਵੀ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੌਡਾ (2), ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਲਈ ਕਿ ਧਾਰਾ 491, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਵਿੱਚ "ਨਜ਼ਰਬੰਦ" ਅਤੇ "ਕਸਟਡੀ" ਸ਼ਬਦ, ਨਜ਼ਰਬੰਦਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ਾਈ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੈਦ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਰੋਕ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ "ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਸੈਂਟ ਹੋ" ਵੀ ਇਸ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁੜੀਆਂ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਘਰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁਣ ਜਾਂ ਜੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦਾ ਅਕਸਰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪਤੀ - ਉਸਦੇ ਵਾਰਡ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਲਈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਹਬਾਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਬਾਰੇ ਇੰਨੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ।

'ਕੈਦ' ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੈਦੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਉਲਟ ਇੱਕ ਸੰਜਮ ਦਾ ਆਯਾਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਲਈ; ਆਪਣੇ ਰੱਖਿਅਕ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, "ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚੋਂ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਕੈਦ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਫਰਜ਼, ਇੱਕ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਛਾ; ਅਤੇ ਨਾਬਾਲਗ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਇੰਨਾ ਅਕਸਰ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਸਰੀਰਕ ਸੰਜਮ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੱਚੇ ਦੀ ਗੁਪਤਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਹੈ, ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪਨਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵਾਪਸੀ", — 12 R.C.L., ਪੰਨਾ 1214 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ਾ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅਸਲ ਸਰੀਰਕ ਸੰਜਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦਾ ਘੇਰਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ। ਵਾਰਟਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ—“ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੈਦ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਨਿੱਜੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਹਰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਰੋਕ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਜੀ ਰਿਹਾ ਹੈ”, — ਵਾਰਟਨਜ਼ ਲਾਅ ਲੈਕਸੀਕਨ, 14ਵਾਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 462।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਾਬਾਲਗ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਨਾਬਾਲਗ ਆਪਣੇ ਖੁਦਾ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਅ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਿਰਾਸਤ ਤੋਂ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਕੈਦ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਬਾਲਗ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। “ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ, ਜੋ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਰਿੱਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੈਦ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ”, — ਹਾਲਸਬਰੀ, ਤੀਸਰਾ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਵਾਲੀਅਮ XI, ਪੰਨਾ 34. ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਬਾਲਗ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਨਾਬਾਲਗ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਨਾਬਾਲਗ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਵੇਦ ਕੁਮਾਰ ਰਾਨਾਡੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਾਬਾਲਗ ਹਨ, ਹਰ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਸਹੀ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਰਿੱਟ ਹੈ ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ “ਜਦੋਂ ਵੀ ਢੁਕਵੀਂ ਸਮਝੇ” ਰਿੱਟ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 491 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਸ਼ਕਤੀ ਅਖ਼ਤਿਆਰੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਚਾਰ ਨਾਬਾਲਗ ਦੀ ਭਲਾਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ—ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਿਤਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਬਾਲਗ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਦਾ

ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-ਜੇਕਰ ਉਹ ਇੱਕ ਅਣਉਚਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲੀ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਿਰਾਸਤ ਦੇ ਕਰਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

"ਕਿਉਂਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮਾ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਇਸ ਕੁਦਰਤੀ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਹੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣਾ ਪੋਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਾਹਿਤ, ਅਤੇ ਨੈਤਿਕਤਾ, ਅਤੇ ਧਰਮ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਗੇ। ਪਰ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਵੀ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਘੋਰ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਰਾਬੀ ਜਾਂ ਕੁਫਰ ਜਾਂ ਨੀਚ ਜਾਂ ਘੋਰ ਬਦਨਾਮੀ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਆਦਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿ ਉਹ ਨਾਸਤਿਕ ਜਾਂ ਅਧਰਮੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਘਰੇਲੂ ਸਾਂਝਾਂ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਅਤੇ ਗੰਦਗੀ ਵੱਲ ਝੁਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨੈਤਿਕਤਾ ਜਾਂ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ- ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੋਰਟ ਆਫ ਚੈਂਸਰੀ ਦਖਲ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰੇਗੀ, ਅਤੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰੇਗੀ",—ਵੀਡ ਸਟੋਰੀ ਆਨ ਇਕੁਇਟੀ, ਤੀਜਾ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 563, ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ 1341

ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 491, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਾ ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ (ਨਾਬਾਲਗ ਧੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 15) ਅਤੇ 13 ਸਾਲ, ਕ੍ਰਮਵਾਰ.

ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਘੋਰ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੀ ਫਿਨ (1) ਵਿੱਚ ਜੇ.ਐਲ. ਨਾਈਟ ਬਰੂਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ।

"ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, * * * * ਕਿ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਰਣਨ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਕਿ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆਚਿਆ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ" (ਵੀਡ ਰੀ ਗੋਲਡਸਵਰਥੀ (2))।"

ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਨਾਬਾਲਗ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਸਖਤ ਕਦਮ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਾਬਾਲਗ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਸਰਵਉੱਚ _____ ਵਿਚਾਰ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨਗੀਆਂ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੀਆਂ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦੇ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਅਯੋਗਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਨੈਤਿਕ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਦਾਅਵਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਉਹਨਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਟਰੱਸਟ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਦਬਦਬਾ ਜ਼ਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰਵੋਤਮ ਹਿੱਤਾਂ ਲਈ ਸੈਕੰਡਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਨਾਬਾਲਗ ਧੀਆਂ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ 4 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੇ ਬਿਆਨ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਧੀਆਂ

ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਘਰ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਾੜੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ ਜੋ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਦੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਖਤਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ 'ਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਸਪੈਸ਼ਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਰਾਜਪਾਲ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 376 ਅਤੇ 376/109 ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਮਾੜੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾੜਾ ਜੀਵਨ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟੇ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁੜੀਆਂ ਉਸ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਢਾਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਮੰਗਤੀ ਭੇਲੀ-ਭਾਲੀ ਅਤੇ ਢਿੱਲੀ-ਮੱਠੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ, ਪਰ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ। ਉਹ ਬੁਰੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮੰਗਤੀ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਕੌਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਕਾਰਨ ਢਿੱਲੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਦਮ ਚੁੱਕਿਆ। ਗੁਰਬਖਸ਼ ਕੌਰ ਨਾਲ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਵਾਰ ਉਸ ਨੇ ਘਰ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਫਿਰ ਜਲੂਸ ਦੇਖਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਪਰਤਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਲੜਕੀ ਨਿਰਮਲਾ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਗਤੀ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਆਇਆ। ਉਹ ਫਿਰ ਭਟਕ ਗਏ, ਘਰ ਛੱਡ ਗਏ ਅਤੇ ਕਈ ਦਿਨ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਉਸ ਦੇ ਲੰਬੇ ਕਥਨ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਭੁੱਲੀਆਂ ਧੀਆਂ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਕਾਬੂ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਹ ਭੈੜੇ ਰਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਣਚਾਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਰਾਜ ਲਈ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਈ ਫਰਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ 40 ਜਾਂ 50 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕਰ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ ਗਿਰਾਵਟ ਦੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੋਈ ਰੀਝੀਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ ਜੋ ਕਿ ਲੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਣਚਾਹੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਆਪਣੇ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮਾੜੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਬਿਨਾਂ ਲੰਗਰ ਜਾਂ ਪਤਲੇ ਦੇ ਵਹਿਣ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੌਂਕ ਜਾਂ ਝੁਕਾਅ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ 37 ਚਲਾਨ ਹਨ ਜੋ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਈ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲੜਕੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਰਗੇ ਬੇਦਾਗ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਪੈਸੇ ਦਾ ਲਾਲਚ ਦੇ ਕੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦਬਾਅ ਪਾ ਕੇ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਸਖ਼ਤ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਰਗੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿੱਚ ਝੁਕਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਬਦਲਾਅ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ

ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਵੀਂ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ੀ ਸਾਥੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਹ 'ਸੁਝਾਅ ਮਨਘੜਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਕੁੜੀਆਂ 'ਤੇ ਸਹਿਣ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲੜਕੀਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਭਲਾਈ ਲਈ ਇਹ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਬਾਲਗ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਜ਼ਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਅਸਧਾਰਨ ਅਤੇ ਅਸਧਾਰਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਭਲਾਈ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ ਭਰਪੂਰ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬੇਵਕੂਫੀਆਂ ਅਤੇ ਰਾਹ-ਦੱਸਣ ਵਾਲੀਆਂ ਧੀਆਂ ਦੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦਿਖਾਈ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਰਸ਼ਦੀਪ ਭੱਲਾ
ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ